

‘Vijf kinderen in het gareel houden, dat is voor mij niet te doen’

ANNE-MARIE JUNG (48) is alweer twaalf jaar de trotse moeder van Sue, al is het soms ook lastig dat ze niet altijd kan gaan en staan waar ze wil.

“Het moederschap is niet alleen pure euforie, het is niet alleen ellende, het is niet alleen lang leve de lol. Als moeder maak je van alles een beetje mee. Al die verhalen mag ik tijdens ‘De Moedermonologen’ vertellen, want ik vertolk – samen met een wisselende cast met onder anderen Nadja Hüpscher, Rian Gerritsen en Margôt Ros – de teksten die Claudia de Breij, Stella Bergsma en anderen hebben geschreven. Ik kan me er goed in verplaatsen, ook als ik het zelf niet heb meegemaakt. Er zit bijvoorbeeld een monoloog in over perfectionisme, een neiging die we allemaal weleens hebben. Maar ik krijg de was natuurlijk nooit zo netjes gestreken en opgevouwen als mijn moeder.”

GEEN MOEDERKLOEK

“Ik zag mezelf altijd als moeder, maar niet per se van een groot gezin. Daarvoor had ik te veel aan mijn broek hangen, vond ik. Ik ben niet zo begaafd dat ik én veel kan werken én meerdere monden kan voeden. En ik ben ook weer niet zo devoot dat ik als moederkloek thuis kan zitten voor mijn kinderen. Er zijn vast vrouwen die geen thuismoeder of moederkloek zijn en toch vijf kinderen in het gareel weten te houden, maar dat is voor mij niet te doen. Dan word ik overspannen. Ik zei ook altijd: ik ga niet tegen de klippen op m’n eitjes laten invriezen of iets regelen met een donor. Dat zag ik mezelf niet doen, want ik ben echt geen alleenstaande moeder. Gelukkig ontmoette ik

net voor m’n 30e verjaardag mijn huidige man en stond hij er hetzelfde in. Burt wilde ook maar één kind met een heel leuke partner met wie hij een team kon vormen. Dat is gelukt.”

ARTILLERIE

“Het is nog maar twaalf jaar geleden dat ik in de weer was met schema’s en hapjes pureren en kolven, maar het lijkt wel een andere wereld. Ik ben als moeder altijd vrij nuchter geweest en heb het steeds maar gewoon gedaan, van fase naar fase. Sue is erbij gekomen en daarna zagen we wel hoe het zou lopen. Inmiddels gaan we de fase in van het grote loslaten, ze gaat naar de middelbare school. Iedereen zegt: nu wordt het allemaal anders, je krijgt een ander kind thuis. Maar dat zeiden ze ook toen ze naar de basisschool ging. De artillerie staat nog niet klaar, ik zie geen beren op de weg en ga niet alles analyseren. We laten het gewoon gebeuren.”

EIGENWIJS KARAKTERTJE

“Ik weet nog heel goed dat ik tijdens de bevalling steeds dacht: kom maar, kom maar, het is goed. In plaats van: au au, wat is dit erg, er moet een elleboog door mijn vagina. Toen ik weeën kreeg, probeerde ik letterlijk uit hoe het voelde als ik die negatieve gedachten wel toeliet, maar toen deed het meer pijn. Nu Sue er is, probeer ik hetzelfde te doen: het is goed, het is oké. Dat gaat lang niet altijd goed, want ik heb te maken met een karaktertje dat de kont vaak tegen de krib gooit. Dat drijft me weleens tot waanzin, dan zeg ik: ik ben 48, ik ben je moeder, luister naar mij. Maar ze is stronteigenwijs en weet alles beter. Daar word ik soms wel moe van.”

THEATRAAL DIERTJE

“Als puber was ik niet vreselijk moeilijk, maar ik heb mijn moeder wel tot het uiterste getergd met m’n uiterlijk. Ik was zwaar punk en dat had ze niet echt voor ogen. Ze vond me het leukst als ik blond en leuk gekleed door het leven ging, maar gaf me de ruimte om uit te zoeken wat ik zelf wilde. Ik mocht al vroeg met vriendinnen op pad en vanaf m’n 15e alleen thuisblijven als m’n ouders een weekendje weggingen. De vrijheid die mijn ouders mij gaven, wil ik Sue ook geven. Je maakt je kind daarmee zelfstandig en verantwoordelijk. Mijn moeder ging vaak weekendjes weg met vriendinnen of zei soms: nu even niet. Dat vind ik goed, je geeft daarmee het voorbeeld dat je meer bent dan moeder. Dat kan ook niet anders, zeker met mijn beroep. Verder regelt Burt ook ontzettend veel, want hij is er ook nog.”

DE NIEUWE AL GORE

“Het leukste aan het moederschap is dat het zo interessant is. Je geeft een stukje van jezelf door, dat soort clichés. Maar het is ook beangstigend, want onze huidige wereld... Gadverdamme, al die ellende. Soms denk ik: jeetje Sue, je moet nog volwassen worden, hoe gaat dat worden voor jou? Stoom ik je daarvoor klaar, moet ik gaan verhuizen en een kelder preppen, een bunker bouwen voor ons? Word jij de nieuwe Al Gore of gewoon een entertainer zoals ik? In principe denk ik: na mij de zondvloed, maar na mij is er nog een kind, een nakomeling. Zij moet ook door en ik gun haar alles. Maar of ze dat ook zal krijgen, dat weet ik niet.”

MAMMA MIA!

De dingen die mama’s denken maar niet hardop zeggen, worden in theaterstuk ‘De Moedermonologen’ wél besproken. Een feest van herkenning voor moeders, vaders en niet-moeders. Anne-Marie, Lucretia en Tatum over (de scherpe randjes van) hun moederschap.

tekst FLEUR BAXMEIER foto’s MITCH BLAAUW (ANNE-MARIE), NIL BEELD, ISABEL SÁNCHEZ OLID (LUCRETIA)

Aetrice Anne-Marie kennen we van films, series en theater (zoals de musicals ‘14’ en ‘Charlie and the chocolate factory’). Ze gaat een tour doen met de mannen van Het Groot Niet Te Vermijden, genaamd ‘Surprise’.

A portrait of Tatum Dagelet, a woman with voluminous curly brown hair, smiling and wearing a black halter-neck dress with a large black bow at the neck. The background is a solid grey.

‘Je mag best zeggen dat je
moe bent van moederen’

Actrice/presentatrice Tatum gaat in een nieuw seizoen van het tv-programma ‘Van vader naar moeder’ weer met kinderen van gescheiden ouders op pad. Ze doet dat dit keer op bijzondere dagen, zoals met carnaval en op verjaardagen.

‘Als tegenreactie op mijn eigen moeder wil ik het heel goed doen’

Als moeder van Toy Travis (21) wil TATUM DAGELET (49) het perfect doen. Daar draaft ze – ze is de eerste om dat toe te geven – soms een beetje in door.

“Een paar jaar terug schreef ik in een column dat ik me erop verheugde het huis voor mij alleen te hebben als mijn dochter het nest zou verlaten. Lekker ’s ochtends een kopje koffie en voor me uit staren zonder meteen te hoeven moederen. Dat had niets te maken met de liefde voor mijn dochter, maar alles met het feit dat ik weer tijd voor mezelf zou hebben. Nou, de reacties die ik daarop kreeg! Hoe kon ik zo’n harteloos mens zijn, wat voor moeder was ik eigenlijk? Het lijkt alsof het moederschap altijd alleen maar leuk moet zijn.”

IK WEET HET EVEN NIET

“Ik vind het mooi dat we in ‘De Moedermonologen’ de struggles en taboes van het moederschap bespreken. Soms vind je het even niet leuk om moeder te zijn, ook al hou je van je kind. Dat vind ik interessant. Je moet het altijd maar fantastisch vinden. Het is mooi als mensen zich kwetsbaar opstellen en zeggen: ik weet het even niet als moeder. Je mag best eens zeggen: ik ben moe van het moederen. Ik geloof dat Daphne Deckers ooit schreef: moeder is de overtreffende trap van moe zijn. We willen allemaal de perfecte moeder zijn, maar dat is niet haalbaar. Af en toe mag je best zeggen: ik faal even op dit gebied.”

GOOD COP EN BAD COP

“Bij mij was het vooral de struggle als alleenstaande moeder. Ik was good cop en bad cop tegelijk. Als je met z’n tweeën bent, kan de een de situatie even opvangen als de ander de energie

niet heeft of andersom. De ene keer is de vader streng of juist liefdevol, de andere keer de moeder. Het is zoveel makkelijker als je het samen doet. Ook praktische dingen; toen ik met mijn dochter alleen ging wonen, was ze bijna twee. Ze kon al lopen en op die leeftijd stop je nog alles in je mond. Als ik ging douchen, zette ik haar bij mij in de badkamer om haar in de gaten te houden. Ik moest steeds alert zijn toen ze zo jong was. Dat vond ik pittig.”

ALL-INCLUSIVE RESORT

“Op vakantie moet je met een peuter ergens heen waar ze makkelijk middag-slaapjes kan doen. Ik ben een paar keer naar zo’n all-inclusive resort gegaan, omdat het de makkelijkste optie is als je alleen met een klein kind bent. Je hoeft niet te koken, want er is een lopend buffet waar je pakt wat je lekker vindt. Vanaf het strand kun je zo naar je huisje lopen om je peuter in bed te leggen. In principe was dat ideaal, maar ik was altijd de enige alleenstaande moeder tussen gezinnen. Dan voel je jezelf nog zieliger en een buitenbeentje. Die vakanties vond ik eigenlijk het moeilijkst.”

PSYCHOLOGIE VAN DE KOUDE GROND

“Mijn eigen moeder was geen doorsnee moeder en liet ons ontzettend vrij. Mijn zus en ik liepen zelf naar school, als kleuters al. Ze vond het niet leuk om te koken, dus we aten vaak patat. Vanaf m’n zevende haalden mijn zus en ik op eigen houtje boodschappen in de supermarkt en kookten zelf. We werden heel erg aan ons lot overgelaten. Het is psychologie van de koude grond, maar ik denk dat ik het als tegenreactie op mijn eigen moeder heel goed wil doen. Ik zat wél elke middag na schooltijd

klaar met een boterhammetje en hielp Toy overal bij. Daar draaf ik nog steeds in door, al vind ik het ook gewoon leuk om te moederen. Ik doe dat niet alleen maar, omdat ik het anders wil doen dan mijn moeder.”

ON THE ROAD AGAIN

“Ik wilde altijd al moeder worden, daar heb ik nooit over getwijfeld. Het liefst wilde ik nog meer kinderen, maar dat is er niet van gekomen. Ik vind één ook wel perfect, lekker overzichtelijk. Zo zwaar als de vakanties waren toen Toy een baby, peuter en kleuter was, zo leuk werd reizen met haar op latere leeftijd. Ik was blij dat ik een meisje had, want we hadden dezelfde interesses. We hebben samen veel roadtrips gemaakt: door Portugal, Amerika. Toy is nu 21 en vroeger dacht ik: dan doet ze alles zelf. Maar de moederrol gaat nooit weg. Ik word ingeschakeld voor allerlei klusjes en vragen, kastjes in elkaar zetten, schoonmaaktips, hoe de wasmachine werkt... Ze eet zo’n drie keer per week bij me en we hebben elke dag meerdere keren contact. Heel gezellig.”

HANDIGE BEAUTYTIPS

“Tegenwoordig krijg ik beautytips van haar. Toen mijn haar dunner werd, zei ze: waarom laat je geen extensions zetten? Zij weet welke concealer ik moet halen, met de juiste structuur en kleur. Laatst had ze voor mijn verjaardag heel hippe gympen gekocht die ik zelf nooit zou aanschaffen, maar ze staan superleuk. Allemaal dingen waar ik niet op zou zijn gekomen, maar waarvan ik heel blij word. We hebben een open relatie, maar ik ben geen ‘vriendinnen’ met mijn dochter, want ik vind dat de rol als moeder voorop staat. Je hoeft niet alles te delen, maar het is fantastisch dat we zo op één lijn zitten.”

LUCRETIA VAN DER VLOOT (56) ontwikkelde na de geboorte van haar dochter Robin (31) een soort FOMO, waardoor ze, als ze uitging, ook meteen héél erg uitging.

“Ik heb altijd de wens gehad om moeder te worden. Als kind speelde ik met poppen en dacht: later wil ik zelf een baby. Ik stelde me voor dat ik op mijn 18e een kind zou krijgen, maar uiteindelijk werd mijn dochter geboren toen ik 24 was, twee weken na mijn verjaardag. Dat bleek de perfecte tijd. Ik vond mezelf nog steeds jong als moeder en op mijn 18e had ik het nooit aangekund. Het moment van bevallen vond ik erg eng, omdat ik beseftte dat er geen weg terug was en de verantwoordelijkheid groot zou zijn. Tijdens de bevalling had ik allerlei bizarre gedachten, zoals de angst dat er misschien geen kind uit zou komen, omdat ik nooit een echo had gehad. Die irrationele angsten zijn lang bij me gebleven.”

GEEN HANDLEIDING

“Het moederschap ging me niet gemakkelijk af. Er is geen handleiding voor en je kunt wel boeken lezen, maar elk kind is anders. Ik vond het eng, zo’n baby dat helemaal afhankelijk van mij was. Die verantwoordelijkheid voelde zwaar. Gelukkig was mijn moeder nog jong en hielp ze mij waar ze kon. Toen Robin vier was, zijn haar vader en ik uit elkaar gegaan. Hij is basgitarist en afhankelijk van onze werkagenda’s was Robin bij hem of bij mij. Vaak moest ik alsnog spelen op de dagen dat Robin bij mij was. Dan vingen mijn moeder of ex-schoonzus haar na schooltijd op. Robin zegt weleens: ‘Je was er nooit toen ik klein was.’ Dat klopt wel een beetje, ik was altijd aan het spelen.”

VOLG JE HART

“Ik studeerde nog aan de Kleinkunst-academie toen mijn dochter werd geboren en ben een halfjaar later afgestudeerd. Vanaf dat moment ben ik gaan werken en nooit meer gestopt. Ik had niet anders gekund, want spelen geeft me levenslust. Mijn moeder snapte dat: ‘Kijk hoe blij je van acteren wordt, dit is wat je wilt,’ zei ze altijd tegen me. Ze heeft me meegegeven dat ik mijn hart moest volgen. Dat is voor mij heel waardevol geweest, maar ik heb nooit de makkelijkste weg gekozen. Het was moeilijk om altijd maar door te gaan.”

FOMO

“Ik denk dat ik iemand anders was geweest als ik geen moeder was geworden. Vrijer, onbezorgder. Toen ik begon met werken, ging ik na elk optreden snel weer naar huis om bij mijn baby te zijn. De andere mensen van mijn opleiding hoefden dat niet. Zij leefden er lustig op los. Ik had die vrijheid niet, wat ik op zich niet erg vond, maar je wilt ook meedoen met de rest. In die tijd ontwikkelde ik een soort FOMO, waardoor ik als ik uitging ook meteen héél erg uitging. Een rare traditie was dat ik dat ook altijd deed op de avond voor de verjaardag van mijn dochter. Dan kwam ik om zeven uur ’s ochtends thuis en zat ik de hele dag met een kater tussen de gillende kinderen. Elk jaar dacht ik: waarom doe ik dit? Maar blijkbaar hoorde dat bij mij, een soort wildheid.”

ZIJ WEET HET BETER

“Mijn dochter is heel slim en zegt vaak: ‘Nee mam, zo moet het niet.’ Vroeger dacht ik: ik ben je moeder, ik weet het beter. Maar hoe ouder ik word, hoe vaker zij het écht beter weet. We gaan nog steeds regelmatig samen op vakan-

tie, wat geweldig is. We hebben dezelfde smaak en lachen vreselijk met elkaar. Toen zij jong was, regelde ik alles voor zo’n tripje. Maar inmiddels is zij daar veel handiger in. Ik ben nu het oude moedertje en zij regelt alles. Het moederschap is soms een ondankbare taak, want je weet nooit of je het goed doet. Vaders hebben het in dat opzicht volgens mij makkelijker: zij voelen minder stress dan vrouwen die de navelstreng nog voelen. Toen mijn dochter klein was, wist ik precies wanneer ze ziek zou gaan worden. Zelfs als er nog geen aanwijzingen waren, wist ik: dit gaat mis. Mijn ex zei dan: ‘Nee joh, niks aan de hand.’ Vervolgens liep ik me druk te maken, terwijl hij gewoon doorging met z’n bezigheden. We appen veel, ik vooral naar haar, en soms zegt ze: ‘Mama, laat me nou even.’ Dat snap ik ook, maar we steken op dat vlak gewoon heel anders in elkaar.”

OVERBEZORGDE MOEDER

“Het is heel stom, maar ik heb pas een paar maanden geleden mijn rijbewijs gehaald. Ik heb er twee jaar over gedaan. Toen ik het had gehaald, dacht ik: nu moet ik een keertje alleen gaan rijden. Ik besloot naar een vriendin in Friesland te gaan, maar het regende en er was kans op onweer, dus ik zei: ik ga morgen wel. Maar mijn dochter zei: ‘Nee, je gaat nu, want je moet in alle weersomstandigheden kunnen rijden.’ Als zij in die situatie had gezeten, had ik hetzelfde gezegd. Ik denk dat mijn dochter een goede moeder gaat worden, eentje die haar kinderen heel weerbaar maakt. Aan de andere kant: als je moeder wordt, verander je. Ik was vroeger ook stoer, maar nu ben ik zo’n irritante overbezorgde moeder die ik nooit wilde worden, haha.”

OVER DE MOEDERMONOLOGEN

Anne-Marie, Lucretia en Tatum zijn nu te zien in het theaterstuk ‘De Moedermonologen’. Over de dingen die je denkt, maar niet hardop uitspreekt. Dat je wel van je kind houdt, maar niet van het moeder zijn. Dat je hoopte dat je kind anders zou zijn. Dat je onzeker of kwaad bent. In ‘De Moedermonologen’ brengen drie wisselende actrices elke avond tien eerlijke en openhartige monologen met verhalen over de struggles, taboes en scherpe randjes van het moederschap. Herkenbaar, rauw, activistisch en met veel zelfspot. [moedermonologen.nl](#)

‘Ik vond het eng dat mijn kind volledig afhankelijk van mij was’

Zangeres/actrice Lucretia is bekend van films, series en toneelstukken, waaronder ‘De man van la Mancha’, ‘Annie de Musical’, ‘Het feest van tante Rita’, ‘Big black & beautiful’ en ‘In oranje’. Afgelopen zomer zag je haar ook in ‘De slimste mens’.